

5. Η Συμφιλίωση διά του Χριστού

Ανάγνωσμα: Κολοσσαείς 1:20-23

ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ συχνά, μετά από κάποια δύσκολη κατάσταση στη ζωή μας, μια αρρώστια ή ένα πένθος, μετά από καιρό να κοιτάζουμε πίσω και ν' αναλογιζόμαστε τη θλίψη του παρελθόντος. Θυμάσαι π.χ. μια εγχείρηση που έκανες πέρυσι το καλοκαίρι, το νοσοκομείο, τους ορούς, και φέτος το καλοκαίρι, ζαπλωμένος σε κάποια παραλία αναλογίζεσαι: πού ήμουν τέτοια μέρα πέρυσι και πού είμαι σήμερα!!

Κάτι ανάλογο συμβαίνει κι εδώ στην περικοπή μας. Ο Παύλος αφού έχει περιγράψει στα εδ. 13-19 τη θεότητα και το έργο του Χριστού, τώρα έρχεται να δείξει στους πιστούς των Κολοσσών τι σημαίνει γι' αυτούς στην πράξη όλη αυτή η θεολογία. Σημαίνει τη συμφιλίωσή τους με τον Θεό. Ο Θεός τούς έχει δεχτεί, κι ο Παύλος τούς παροτρύνει να συνεχίσουν τον καλό αγώνα της πίστεως. Η Συμφιλίωση αυτή έχει το νόημα ότι μας μετέφερε από τη μια κατάσταση στην άλλη. Από την κατάσταση της αποξένωσης και της εχθρότητας με τον Θεό, στη σχέση της Συμφιλίωσης μαζί του και της αγάπης. Και είναι αυτή η αγάπη του Χριστού, ο οποίος και έκανε το έργο της Συμφιλίωσης, που κρατάει την πίστη μας σταθερή.

Στα εδάφια 20-23 διακρίνουμε τέσσερις πραγματικότητες: 1) Την Ανάγκη της Συμφιλίωσης με τον Θεό· 2) Το Μέσον της Συμφιλίωσης· 3) Το Αποτέλεσμα της Συμφιλίωσης· 4) Ο Όρος της Συμφιλίωσης.

1. Η Ανάγκη της Συμφιλίωσης (εδ. 21).

Στο εδ. 19 διαβάζουμε ότι στον Χριστό εν σαρκί ευδόκησε να κατοικήσει όλη η θεότητα.

Το εδ. 20 αμέσως μετά, μας διδάσκει ότι μόνο εν Χριστώ και διά του Χριστού έγινε εφικτή η συμφιλίωσή μας με τον Θεό. Το σπουδαίο ρήμα *ἀποκαταλλάξει* το συναντάμε και στο εδ. 22, κι εκεί θα το δούμε αναλυτικότερα. Εδώ στο εδ. 20 γίνεται η διακήρυξη της Συμφιλίωσης, και το υπόλοιπο κείμενο αποτελεί την ανάπτυξη του θέματος.

Έτσι, το εδ. 21 μας εντυπωσιάζει προβάλλοντας τη μεταμορφωτική δύναμη του έργου της Συμφιλίωσης. Μας θυμίζει την κατάσταση στην οποία βρισκόμασταν προτού βιώσουμε τη σωτηρία του Χριστού. Εδώ τώρα συναντούμε 3 λέξεις που περιγράφουν την κατάσταση του αποχωρισμού μας προτού γνωρίσουμε τον Χριστό. **α)** *ἀπηλλοτριωμένοι* [=αποξενωμένοι]. Ήμασταν αποκομμένοι από τον Θεό, την πηγή της ζωής (Ρωμ 1:20-23· Εφ 2:12· 4:18). Η Συμφιλίωση είναι απαραίτητη, αναγκαία, επειδή ήμασταν αποξενωμένοι από τον Θεό. Και ήμασταν αποξενωμένοι, επειδή ήμασταν αποκλεισμένοι από την κοινωνία μας με τον Θεό. Όπως ο άσωτος γιος είχε αποξενωθεί - απομακρυνθεί από τον πατέρα του (Λκ 15:13 - *ἀπεδήμησεν εἰς χώραν μακρὰν*). **β)** *ἐχθροί*. Η Συμφιλίωση ήταν απαραίτητη, επειδή δεν ήμασταν μόνο το χαμένο πρόβατο ή η χαμένη δραχμή αλλά ήμασταν και ο άσωτος γιος, δηλ. συνειδητά είχαμε εχθρικά αισθήματα προς τον Θεό-Πατέρα, και γι' αυτό φύγαμε μακριά του. Ήμασταν εχθροί τόσο μέσα μας (*τῇ διανοίᾳ*) όσο και με τις προσβλητικές πράξεις μας (*ἐν τοῖς ἔργοις τοῖς πονηροῖς*). Σκεφτόμασταν και ενεργούσαμε εναντίον των σκοπών του Θεού. Τι σημαίνει αυτό; Όχι μόνο η όλη ζωή μας ήταν αμαρτωλή αλλά και ο νους μας δεν είχε καμιά σχέση με τον νου και τον τρόπο σκέψης του Θεού. Αυτό φαίνεται και σήμερα στη σύγχρονη κοινωνία: «Ο Θεός είναι άδικος επειδή δεν καθοδηγεί την Ιστορία όπως εμείς κρίνουμε ότι είναι σωστό ή δίκαιο» κλπ. **γ)** *ἐν τοῖς ἔργοις τοῖς πονηροῖς*. Πονηρό έργο είναι οτιδήποτε βρίσκεται σε αντίθεση με αυτό που λέει ο Θεός. «Πονηρό» είναι ό,τι προξενεί πόνο. Πόνο στην καρδιά του Θεού και των ανθρώπων. Τα πονηρά μας έργα δείχνουν ότι ζούμε για τον εαυτό μας και όχι για τον Θεό και τη δόξα του. Η εχθρική διάθεση (*ἐχθροὶ τῇ διανοίᾳ*) οδηγεί σε εχθρική συμπεριφορά προς τον Θεό.

Τώρα έρχεται ο Παύλος να μας επιστήσει την προσοχή να μην ξεχνάμε ποιοι ήμασταν, αν θέλουμε να εκτιμήσουμε σωστά τη χάρη του Θεού. Αν θέλουμε διαρκή πνευματική αύξηση και πρόοδο, είναι ανάγκη πάντοτε να θυμόμαστε, σε κάποιο βαθμό, ότι είναι δυνατόν να πέσουμε σε οποιαδήποτε αμαρτία. Δεν ελευθερωθήκαμε ακόμη από τη σάρκα και από την παρουσία της αμαρτίας δίπλα μας. Η χάρη του Θεού είναι που μας κρατάει στη χριστιανική ζωή. Ο Λούθηρος έλεγε ότι «ο άνθρωπος πρέπει να συνειδητοποιήσει το απύθμενο βάθος της αμαρτωλότητάς του, αν θέλει να απολαύσει την χαρά της σωτηρίας». Πάνω απ' όλα δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι είμαστε ελεημένοι αμαρτωλοί. Αν θεωρούμε πως εμείς είμαστε το κέντρο του κόσμου, αν θέλουμε τα πράγματα να κινούνται γύρω από τον εαυτό μας ή από τη δική μας αντίληψη των πραγμάτων, τότε κακά τα ψέματα είμαστε αποξενωμένοι από τον Θεό. «Ακόμη κι όταν σπάσουν τα βαριά δεσμά της αμαρτίας, καλά θα κάνουμε να θυμόμαστε το εδ. 21: Έτσι έγινε και μ' εσάς. Άλλοτε ήσασταν αποξενωμένοι από το Θεό κι είχατε απέναντί του εχθρικές διαθέσεις, όπως έδειχναν τα πονηρά σας έργα».

2. Το Μέσον της Συμφιλίωσης (εδ. 22α).

Πώς μπορεί ο άνθρωπος να έχει κοινωνία με τον Θεό; Στο **εδ. 22** βλέπουμε το μέσον που έθεσε ο Θεός για να συμφιλιωθούν οι αμαρτωλοί μαζί του. Μπορούμε να συμφιλιωθούμε με τον Θεό μόνο διαμέσου του θανάτου του Ιησού. Το μόριο *νυνί* στην ΚΔ σημαίνει «αυτή τη στιγμή», «τώρα ακριβώς», και τίθεται σε σχέση με προηγούμενες, ριζικά αντίθετες, καταστάσεις (π.χ. Ρωμ 6:22· 7:26· Α΄ Κορ 15:20· Εφ 2:13· Φλμ 11). Από τις πιο σημαντικές λέξεις της ΚΔ είναι η λ. *ἀποκατήλλαξεν*. Είναι το κλειδί για να καταλάβουμε τι έκανε ο Χριστός για μας. *Από+καταλλάσσω* σημαίνει συμφιλιώνω ξανά. Στην ΚΔ με δύο εξαιρέσεις (Α΄ Κορ 7:11 και Πραξ 7:26) το *καταλλάσσω* και παράγωγά του σημαίνει την αποκατάσταση σχέσεων ανάμεσα στους ανθρώπους και στον Θεό (Β΄ Κορ 5:18-20· Ρωμ 5:10-11).

Εκείνο που πρέπει να προσέξουμε είναι ότι πουθενά ο Θεός δεν συμφιλιώνεται με τους ανθρώπους. Οι άνθρωποι είναι που πρέπει να συμφιλιωθούν με τον Θεό. Εμείς γίναμε εχθροί του, εμείς πρέπει τώρα να γυρίσουμε με μετάνοια και ταπείνωση και να ζητήσουμε να γίνουμε φίλοι του Θεού. Η συμφιλίωση προσφέρεται σ' εμάς λόγω της ζωής και του θανάτου του Χριστού, που μέσα του ευδόκησε να κατοικήσει όλο το πλήρωμα της θεότητας. Ορισμένοι ερμηνευτές κάνουν λόγο για μια θεία «ανταλλαγή», που απαντάται μόνο στον Παύλο: Ο Χριστός θέλησε αυτοβούλως και ελευθέρως να μετάρχει στην ανθρωπότητα μας για να μπορέσουμε εμείς διά του θανάτου του να γίνουμε «κοινωνοί θείας φύσεως».

3. Τα Αποτελέσματα της Συμφιλίωσης (εδ. 22β).

Στο **εδ. 22α** είδαμε ότι σκοπός του θανάτου του Χριστού είναι η συμφιλίωση: «Ο Χριστός πεθαίνοντας ως άνθρωπος σας συμφιλίωσε με τον Θεό». Με ποιο σκοπό; Η απάντηση δίνεται στο **22β**: Για να μας παρουσιάσει μπροστά στον Θεό αγίους, αψεγάδιαστους και χωρίς καμιά κατηγορία... Η λ. *κατενώπιον*, σύνθετη από το κατά+ενώπιον δείχνει την εικόνα: Κοιτάζω από ψηλά. Ο Θεός κοιτάζει από ψηλά στην ψυχή μας και μας βλέπει «αγίους, αψεγάδιαστους και ανέγκλητους». Όλα αυτά λόγω του θανάτου του Χριστού. Όχι ότι πράγματι γίναμε από τη μια στιγμή στην άλλη «αγιοι αψεγάδιαστοι και ανέγκλητοι» αλλά ο Θεός μάς βλέπει έτσι λόγω της αγιότητας του Χριστού. Άγιοι εδώ σημαίνει «Ξεχωρισμένοι» για να ανήκουμε στον Θεό.

Ο Θεός εξάλειψε τον καταχρεωμένο λογαριασμό των αμαρτιών μας και μας συνέδεσε με τον τέλειο λογαριασμό του Χριστού. Αυτός δεν χρωστάει. Τα έχει πληρώσει όλα για λογαριασμό μας, συνεπώς κι εμείς δεν χρωστάμε (Β΄ Κορ 5:21· Α΄ Ιω 4:17). Οι χριστιανοί δεν είναι μόνον «αγιοι και αψεγάδιαστοι» —είναι και χωρίς καμιά κατηγορία εναντίον τους. Είμαστε και «ανέγκλητοι» εν Χριστώ. Η λ. χρησιμοποιείται 5 φορές στην ΚΔ και μόνο από τον Παύλο (εδώ και στα Α΄ Κορ 1:8· Α΄ Τιμ 3:10· Τιτ 1:6-7). Όχι δηλαδή ότι δεν μπορεί να τους κατηγορήσει —ο σατανάς είναι ο κατηγορός των αγίων (Απ 12:10)— αλλά όλες οι εναντίον τους κατηγορίες καταπίπτουν στο δικαστήριο του Θεού. Γιατί; Επειδή υπερασπιστής τους είναι ο Χριστός (Α΄ Ιω 2:1). Το Πνεύμα το Άγιο εξάλλου είναι ο Παράκλητός μας (Ιω 14:26· 15:26· 16:7), που σημαίνει τον Συμπαράστατη, τον Συνήγορο και τον Υπερασπιστή μας. Αυτά είναι μερικά από τα αποτελέσματα της Συμφιλίωσης.

4. Ο Όρος της Συμφιλίωσης (εδ. 23)

Τέλος στο **εδ. 23** διαβάζουμε πως αυτή η Συμφιλίωση λαμβάνει χώρα στη ζωή μας μόνο με σταθερή και διαρκή πίστη: Ο Χριστός μάς συμφιλίωσε με τον Θεό, για να μας παρουσιάσει μπροστά του αγίους, αψεγάδιαστους και χωρίς καμιά κατηγορία εναντίον μας, ΕΑΝ μείνουμε σταθεροί στην πίστη. Το κείμενο έχει τρεις χαρακτηριστικούς όρους που τους συνηθίζει ο Παύλος και αλλού: Πρέπει να μείνουμε *τεθεμελιωμένοι, έδραϊοι και μη μετακινούμενοι* από την πίστη (βλ. και Α΄ Κορ 15:8). Δεν έχει σημασία αν γνώρισες τον Χριστό πριν από χρόνια ή αν βαπτίστηκες από βρέφος κλπ. Σημασία έχει αν, αφού γνώρισες τον Χριστό, έμεινες «σταθερός, θεμελιωμένος και ακλόνητος» στην πίστη του Χριστού. Εφ' όσον τη Συμφιλίωση που έχουμε μας την έδωσε ο Θεός, αυτός είναι που βάζει και τους όρους για να τη δεχτούμε. Δεν την αγοράζουμε, τη δεχόμαστε ως δώρο. Αν δεν τη θέλουμε, την αφήνουμε. Μοιάζει με τα δωρεάν ηλεκτρονικά προγράμματα Adobe, Microsoft Media Player, Java κλπ. Τα κατεβάζεις δωρεάν αλλά πρέπει προηγουμένως να κάνεις τικ στο κουτάκι ότι δέχεσαι τους όρους. Έτσι, λοιπόν, συμφιλιώνεται με τον Θεό όποιος δέχεται τους όρους της Συμφιλίωσης, που είναι η μετάνοια και η διά πίστεως αποδοχή και παράδοση στον Χριστό. Παραδινόμαστε στον Χριστό και καλούμε το Άγιο Πνεύμα να μεταμορφώσει τη ζωή μας. Να αλλάξει τον νου και την καρδιά μας και να μας οδηγήσει σταθερά στην αγιότητα του Θεού.

Τέλος, υπάρχουν στο εδάφιο δύο έννοιες που προβληματίζουν:

α) «**Η ελπίδα του Ευαγγελίου**». Στην πλήρη έννοιά της σημαίνει την προσμονή της εσχολογικής ολοκληρωμένης σωτηρίας των πιστών (δηλ. ακόμη κι από αυτή την παρουσία της αμαρτίας) όταν θα έρθει ο Χριστός. Τι σκεφτόμαστε άραγε όταν λέμε ότι «Έρχεται ο Κύριος»; Φοβάμαι ότι ξεχνάμε τη μεγαλύτερη ελπίδα μας: ότι θ' απαλλαγούμε από την παρουσία της αμαρτίας και της σάρκας, που ο σατανάς τη μεταχειρίζεται ως όργανο της αμαρτίας.

β) Του ευαγγελίου «που **έχει κηρυχθεί σ' ολόκληρη την οικουμένη**». Το ερώτημα που προκύπτει είναι πόση «οικουμένη» γνώριζε τότε ο Παύλος; Είχε πράγματι πάει παντού; Όχι βέβαια! Θεωρείται λοιπόν, σαν μια έκφραση που δείχνει την παγκοσμιότητα του ευαγγελίου και του κηρύγματος του ευαγγελίου. Την ίδια φράση τη συναντάμε στην περιγραφή των Πράξεων (2:5) που μιλούν για την πολυπολιτισμικότητα του ακροατηρίου του Πέτρου την Πεντηκοστή στην Ιερουσαλήμ. «Οικουμένη»: Κι από τη Νέα Γουινέα; κι από την Τανζανία; κι από τους Άουκας του Αμαζονίου; Όχι εκεί πήγαν σήμερα ο Κώστας ο Μακρής και ο Αλέκος με τη Ναυσικά και οι 5 ιεραπόστολοι («Μέσα απ' τους Λαμπρούς Πυλώνες»). Ο Θεός όμως έχει όλα τα έθνη της γης στο σχέδιό του και θέλει όλοι ν' ακούσουν το κήρυγμα του ευαγγελίου (Α΄ Τιμ 2:4).

****